

SÅNGBOK

för Bofors Lf

Ungvänder
Sångbok

Karlskoga Boktryckeri, som villket jag här
med framför mitt varma tack samt till
och önskar att såväl som till tilligt bruk vid
hvarst.

för

Bofors 14

1941
B. ROSTRÖM
Cl. Bofors 14

Bernh. Lund

KARLSKOGA BOKTRYCKERI

KARLSKOGA

1941

Sångbok

Bofors lf

KARLSKOGA BOKTRYCKERI

KARLSKOGA

1941

Utgivandet av denna sångbok har möjliggjorts genom storartat tillmötesgående av Karlskoga Boktryckeri, för vilket jag härmed framför mitt varma tack samtidigt som jag anbefaller sångboken till flitigt bruk vid Bofors lf.

Bofors den 1 febr. 1941

B. BOSTRÖM

Ch Bofors lf

Bernh. Lund

Sverige.

Sverige, Sverige, Sverige, fosterland,
 vår längtans bygd, vårt hem på jorden!
 Nu spela skällorna, där härar lysts av brand,
 och dåd blev saga, men med hand vid hand
 svär än ditt folk som förr de gamla trohetsorden.

Fall julesnö och susa djupa mo!
 Brinn österstjärna genom junikvällen!
 Sverige, moder! Bliv vår strid, vår ro,
 du land, där våra barn en gång få bo,
 och våra fäder sova under kyrkohällen.

Du gamla, du fria.

Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord,
 du tysta, du glädjerika sköna!
 Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,
 |: din sol, din himmel, dina ängder gröna :|.

Du tronar på minnen från fornstora da'r,
 då ärat ditt namn flög över jorden.
 Jag vet, att du är och du blir, vad du var.
 |: Ack, jag vill leva, jag vill dö i Norden :|.

Kungssången.

Ur svenska hjärtans djup en gång
 en samfäld och en enkel sång,
 som går till kungen fram!
 Var honom trofast och hans ätt,
 gör kronan på hans hjässa lätt,
 och all din tro till honom sätt,
 du folk av frejdad stam!

Sveriges flagga.

Flamma stolt mot dunkla skyar
 som en glimt av sommarns sol
 över Sveriges skogar, berg och byar,
 över vatten av viol,
 du, som sjunger, när du bredes,
 som vår gamla lyckas tolk:
 |: "Solen lyser! |:
 Ingen vredes åska
 slog vårt tappra folk".

Flamma högt, vår kärleks tecken,
 värm oss, när det blåser kallt!
 Stråla ur de blåa vecken,
 kärlek, mera stark än allt!
 Sveriges flagga, Sveriges ära,
 fornklenod och framtidstolk:
 |: Gud är med oss, |:
 Han skall bära stark
 vårt fria svenska folk.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
 ljud högt, o dyra ord!
 Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
 ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
 mer älskad än vår bygd i nord,
 än våra fäders jord.

Vi älska våra strömmars brus
 och våra bäckars språng,
 den mörka skogens dystra sus,
 vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
 allt, allt vad här som syn, som sång
 vårt hjärta rört en gång.

Din blomning, slutan än i knopp,
 skall mogna ur sitt tvång.
 Se, ur vår kärlek skall gå opp
 ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
 och högre klinga skall en gång
 vår fosterländska sång.

Sverige är mitt allt.

Sverige är mitt allt på jorden,
 intet är som Sverige skönt
 med de vita fjäll mot norden,
 furugördlat, norrskenskrönt.
 Där gå fria, stolta strömmar,
 klar och blå är insjöns våg,
 där bo fädrens stolta drömmar
 än i trogna söners håg.

Sverige är mitt allt på jorden,
 intet är som Sverige rikt;
 gav det stundom bark på borden,
 var det dock i tro sig likt.
 Det har bästa malm i bergen,
 bästa malm i bröst också
 och i fanan bästa färgen:
 solens gull mot himlens blå.

Morgon.

Här är stigen, här går färden,
friare och högre än eljest i världen
under den eviga solens brand.
Liksom ett hav av mörka stammar,
ås vid ås som stela kammar,
rullar emot dig i ändlös storhet
Sverige, Sverige, Sverige,
ditt fosterland.

Se jag ser, hur skenet rullar
över det öde havets kullar,
tänder skummet i morgonbrand.
Och som glöden flammande stiger
över havet, som ännu tiger,
o, jag anar en jublets morgon,
Sverige, Sverige,
mitt fosterland!

Mandom mod.

Mandom, mod och morske män
finns i gamla Sverige än,
kraft i arm och mod i barm,
ungdomsvarm i bardalarm
Ögon blå, då och då,
le i blomsterdalar där,
Nord, du jordens jättelem,
Nord, du milda hjärtans hem!

Toner än från forna dar
ljuda där i skog och dal,
vilda som en storm på hav,
milda som en tår på grav.
Lyssnen då, vänner, på
hemländsk, hundraårig sång;
lyssnen, älsken, lären den,
sjungen, sjung den själva sen!

På vakt!

På vakt, på vakt, I svenske män,
På vakt kring blågul fana,
Fast ingen världkas glimmar än
och ingen fejd vi ana.
Blott den är rätt sin frihet värd,
som ej med storord larmar
Men vet att skydda den med svärd
och goda svenska armar.

Flyg ut i solen, vårt baner,
flyg högt, du svenska fana!
Ej stora fäders skuggor mer
till ditt beskärm vi mana.
Ej vädje vi till andras nåd,
men tryggt oss själva värje!
Vill Gud, nog blir det någon råd
ännu för gamla Sverige.

Ej med stora later.

Ej med stora later och starka ord
skall du visa kärlek till hemmets jord.
Nej, med handen på plogen
och med slagan på logen
och med tankens kraft vid ditt arbetsbord.

Fosterlandet blir vad du gör det till,
 blir så ljusst och fagert och rikt du vill.
 Det är du, som bebod det.
 Av din gärning berod det.
 Fosterlandet blir vad du tror och vill.

Ej är Sverige fattigt, ej mörkt, ej kallt.
 Det var järn i jorden, när drivan smalt.
 Och i sommarnattsljuset
 rodnar rågen — vid suset
 av den svenska furan — som hägnar allt.

Snöland, solland, lyssna! Kring skär och strand
 sorla tusen böljor, dem kölden band.
 Tusen vaknande unga
 viljor verka och sjunga,
 och det röjs, det plöjs i vårt fosterland.

Slumrande toner.

Slumrande toner fjärran ur tiden,
 toner ifrån stugor, från fält och vänan lid,
 sällsamma röster ur gravarnas dunkel,
 jubel och kvalsång från hänsovnas strid.
 Vaknen alla, höjen eder! Fädernas budskap
 I bringen till söner, till lyssnande tid.

Står inunder rönnen lutande stugan,
 mossbeväxt är trappan och ogräsen gro.
 Innanför rutornas gröngamla stängsel
 minnena de sova i ljudlösan ro.
 Böj ditt huvud! Träd försiktigt!
 Helig är platsen, där fädernas hägnande andar bo.

Slocknande kolen vi tända på härden.
 Varsamt vi taga det kära i vår vård.
 Spinnrocken surrar vid lågande brasan,
 medan vi väva på sägnernas bård.
 Flamma forneld! Lys vår gärning!
 Lys genom tiden för sönerna väg hem till fädernas gård.

Värmlandsvisan.

Ack, Värmeland, du sköna, du härliga land,
 du krona för Svea rikes länder!
 Och komme jag än mitt i det förlovade land,
 till Värmland jag ändock återvänder.
 Ja, där vill jag leva, ja, där vill jag dö.
 Om en gång ifrån Värmland jag tager mig en mö,
 så vet jag, att jag mig aldrig ångrar.

Ja, när du en gång skall bort att gifta dig, min vän,
 då skall du till Värmeland fara:
 Där finnes nog Guds gåvor med flickor kvar igen.
 Och alla ä de präktiga och rara.
 Men friar du där, så var munter och glad!
 Ty muntra gossar vilja Värmlandsflickorna ha:
 De sorgsna — dem ge de på båten.

Och Värmlandsgossen han är så stolt och så glad,
 han fruktar för intet uti världen.
 När konungen bjuder, så drager han åstad
 bland kulor och blixtrande svärden.
 Ja, vore det fiender i tusendetal,
 han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val
 än dö eller segra med ära.

Till Närke.

De mörka bergen dra sin ring
om dina slätter vida,
Där glada vindar dansa kring,
och blanka åar glida.
Där hjälmarvågor sakta slå
mot sommargröna stränder,
Sig breder under himmel blå
mitt Närke, "likst" bland länder.

Vi tända våra löftens bloss
För värv och dar, som stunda,
Och de, som följa efter oss,
Må göra sammalunda!
Lyft högt din sköld, min fosterbygd,
med pil och rosors märke
Till kamp för sanning, ljus och dygd!
Hell, forntids, framtids Närke!
Hell, forntids, framtids Närke!

Uti vår hage.

Uti vår hage där växa blå bär.
Kom, hjärtansfröjd!
Vill du mej något, så träffas vi där.
Kom, liljor och akvileja,
kom, rosor och salivia,
kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd!
Fagra små blommor där bjuda till dans.
Kom, hjärtansfröjd!
Vill du, så binder jag åt dig en krans.
Kom, liljor och akvileja,
kom, rosor och salivia,
kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd.

Kransen den sätter jag sen i ditt hår.
Kom, hjärtansfröjd!
Solen den dalar, men hoppet uppgår.
Kom, liljor och akvileja,
kom, rosor och salivia,
kom, ljuva krusmynta, kom, hjärtansfröjd!

Vintern rasat ut.

Vintern rasat ut bland våra fjällar,
drivans blommor smälta ner och dö,
himlen ler i vårens ljusa kvällar,
solen kysser liv i skog och sjö.
Snart är sommarn här; i purpurvågor,
guldbelagda azurskiftande,
ligga ängarne i dagens lågor,
och i lunden dansa källorne.

Ja, jag kommer! Hälsen, glada vindar,
ut till landet, ut till fåglarne,
att jag älskar dem, till björk och lindar,
skog och sjö, jag vill dem återse.
Se dem än, som i min barndoms stunder,
följa bäckens dans till klarnad sjö,
trastens sång i furuskogens lunder,
vattenfågeln lek kring fjärd och ö.

Fjäriln vingad.

Fjäriln vingad syns på Haga
mellan dimmors frost och dun,
sig sitt gröna skjul tillaga
och i blomman sin paulun.

Minsta kräk i kärr och syra,
nyss av solens värma väckt,
till en ny högtidlig yra
eldas vid sefirens fläkt.

Haga, i ditt sköte röjes
gräsets brodd och gröna plan.
Stolt i dina rännlar höjes
gungande den vita svan.
Längst ur skogens glesa kamrar
höras täta återskall.
Än från den graniten hamrar,
än från yx i björk och tall.

Se Brunnsvikens små najader
höja sina gyllne horn,
och de frustande kaskader
sprutas över Solna torn.
Under skydd av välda stammar
på den väg, man städad ser,
fålen yvs och hjulet dammar.
— Bonden miljt åt Haga ler.

Här är gudagott att vara.

Här är gudagott att vara,
o, vad livet dock är skönt!
Hör, vad fröjd bland fåglars skara,
se, hur gräset lyser grönt!
Humlan surrar, fjärilin prälar,
lärkan slår i skyn sin drill,
och ur nektarfyllda skålar
dricka oss små blommor till.

Vägarna de skrida.

Vägarna de skrida,
älvarna de glida,
vindarna de rida högt på löddrig sky.
Skogarna de gånga
stora steg och långa,
åsarna de draga långt från bygd och by.
:|: Högst av alla vandrar solen själv.
Kom och låt oss följa sol och vind och älv! :|:

Stackars de som sitta
i en vrå och titta
rakt emot en vägg och ingen solglimt få!
Stackars de som ligga
längtande och tigga
bara lite luft och lite himmel blå!
:|: Lyckliga vi fria vandringsmän,
rymden hör oss till och allt, som ler i den!

Upp i fjällen gå vi,
blåa höjder nå vi,
vinden blåser bort all dalens rök och damm.
Vidderna de tiga,
klintarna de stiga,
djupt i djupet under oss dra molnen fram.
:|: Vandra vi i dalen ner igen,
fjällets friska vind han dansar kring oss än. :|:

Nu vandra våra floder.

Nu vandra våra floder
med sång och sorl mot fjärran hav
tillbaka till sin moder,
som liv dem en gång gav, åhå!

Nu vandra skygga tranorna
och stolta, vilda svanorna
med rop och låtar hem igen.
Kom, följ dem vandringsmän!

Kom ut att fria ströva
i berg och skog, i fjäll och myr,
att vildmarksöden pröva
och stigmans äventyr, åhå!
Nu hårdna höglandsvägarna,
nu bida näverbägarna
vid skogens bålar av kristall.
Kom, drick dig frisk och kall!

Och känn, hur luften lättar
och spelar yr kring näs och kust
och hör en vind berättar
om världig vandringslust, åhå!
Han sjunger högt i tallarna,
och upp på fäbodvallarna
han klättrar vig och rask och het
i kapp med kalv och get.

Men djupt i dalen vandra
de stora floder bort mot hav.
De känna ej varandra,
men gå mot samma grav, åhå!
Och högt i luften tranorna
och stolta, vilda svanorna
dra hem till fjäll och myr igen.
Kom, följ dem, vandringsmän!

Löven de grönska . . .

Löven de grönska i sol kring alla vägar,
och alla lärkor sjunga den långa vårens dag.
Hän genom hagar jag gånger, som jag plägar,
en stackars fattig speleman, en speleman är jag.
Sol, sol, sol i de glimmande snår,
sol, sol är det, var jag går.
En speleman, en hjärteglad,
en speleman, en speleman är jag.

Kommen, I unga, när aftonsolen dalar
och alla byar rodna omkring vår klara sjö!
Låt om oss sjunga en visa, som hugsvalar,
och alla, alla sorger för himlens vindar strö!
Glöm, glöm allt, som gör hågen så tung!
Glöm, glöm! Var blott glad och sjung
en låt, som strör sorgerna ut,
strör sorgerna för himlens vindar ut!

Ute i världen där tiga alla sånger
och glädjen är en fejla, som mist varenda sträng.
Går jag än ensam och sorgsen många gånger,
skall dock min visa klinga som lärksång över äng.
Sång, sång, sång ger mig lyckan igen.
Sång, sång blir min följesven.
Klinge därför visan min
som lärkesång, som lärksång över äng!

I sommarens soliga dagar.

I sommarens soliga dagar
vi gå genom skogar och hagar.
På färdens besvär ingen klagar.
Vi sjunga var vi gå: Hallå, hallå.

Du som är ung, kom med och sjung
och sitt ej hemma, slö och tung!

Vår sångartropp han gånger opp
på kullens allra högsta topp.

I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå: Hallå, hallå.

När vårliga vindarna susa,
när natt liksom dag äro ljusa,
ja, då skola sångerna brusa.

Vi sjunga etc.

Bland mognande skördar, som gunga,
vi vandra i klunga och sjunga.

De gamla, som hör oss, bli unga.

Vi sjunga, etc.

När höstvindar ila så kalla,
när vita små flingorna falla,
vid minnet så tralla vi alla.

Vi sjunga, etc.

Vi vandra genom skogen.

Vi vandra genom skogen en högsommardag,
vi gossar och hjärteglada jäntor;
och speleman, ja, speleman är med i vårt lag
och solen lyser in i alla gläntor.

Å hej, vad sången skallar
bland granar och bland tallar,
och alla fåglar tystna

:|: och lyssna på vår sång :|:
vår jublande vandringsång!

Vi vandra upp mot bergen, som lockande stå,
vi vandra igenom röda byar:

och över oss är himmel så strålände blå,
och vinden gungar lätta sommarskyar.

Å hej, ni alla unga,
kom med och låt oss sjunga,
när all naturen jublar i glädje och i sol,
i glädje och i sol, i glädje och i sol,
i strålände sommarsol!

Röda stugor.

Röda stugor tåga vi förbi,
glatt kring nejden hörs vår melodi,
ljusa björkar, sommarhimmel fri
hägnar den jublande färden.
Sången klingar, hör vår muntra låt.
Allt är glädje, må vi följas åt.
Solen lyser och på vandringsstråt
dra vi med sång genom världen.

Blanka sjöar skymta där vi gå,
gröna hagar sommarfagra stå,
bergen locka lysande och blå
långt bortom skogklädda kullar.
Genom höga stammars pelarhall
svävar ekot av vår glada trall,
ungdomsfriska toners jubelsvall
hän över åsarna rullar.

Långt från bygdens trängsel, rök och stoft
gå vi ut till sol och barrskogsdoft,
under ljusa sommarskyars loft
vildmarken lever och blommar.

Fyll din själ med sommarlandets ro!
 Drag hit ut från trångt och unket bo!
 Vinden sjunger över milsvid mo
 sången om ungdom och sommar.

Vi gå över daggstänkta berg.

Vi gå över daggstänkta berg, fallera,
 som lånat av smaragderna sin färg, fallera.
 Sorger ha vi inga,
 våra glada visor klinga,
 när vi gå över daggstänkta berg, fallera.

O, människor, förglömmen er gråt, fallera,
 och kommer och följer oss åt, fallera.
 Se fjärran vi gånga
 att solskenet fånga.
 Ja kommer och följer oss åt, fallera.

Så gladeligt hand uti hand, fallera,
 nu gå vi till fågel Fenix land, fallera.
 Till ett sagoland som skiner
 av kristaller och rubiner.
 Nu gå vi till fågel Fenix land, fallera.

De gamla, de kloka må le, fallera,
 vi äro ej förståndiga som de, fallera.
 Ty vem skulle sjunga
 om våren den unga,
 om vi vore kloka som de, fallera.

I naturen ut vi gå.

I naturen ut vi gå, jop hej di, jop hej da,
 äventyr att pröva på, jop hej di hej da.
 Utom stadens hank och stör
 tåga vi med glatt humör.
 Jop hej di, hej di, hej da, jop hej di, jop hej da,
 jop hej di, hej di, hej da, jop hej di, hej da.

Ut i skogen går vår gång,
 under samma glada sång.
 Vida mellan björk och tall
 höres denna solskenstrall.

Staren stimmar på en gren,
 ärlan svarar från sin ren.
 Måsen vilar vingarna
 mitt i stolta svingarna.

Kommer sorgen i vår själ,
 slår vi honom bums ihjäl.
 Vi det ljusa söka se
 leva livet leende.

Där gingo tre jantor.

Där gingo tre jantor i solen,
 på vägen till Lindane Le.
 De svängde, de svepte med kjolen,
 de trallade alla de tre.
 Tra-la-la-la-la, tra-la-la-la-la.

De gingo i takt som soldater,
och sedan så valsade de.
Och "Udden är så later,"
de trallade alla de tre.
tra-la-la-la-la, etc.

Men när som de kommo till kröken
av vägen vid Lindane Le
de ropade alla "Hör göken!"
Se'n skvätte och tystnade de.
Tra-la-la-la-la, etc.

Och tego så tyst som de döda
och rodnade alla de tre.
Men varför blevo blevo de röda
och varföre tystnade de?

(Jo!) Det stod tre studenter vid kröken
och flinade alla de tre
och härmade och skreko: "Hör göken!"
Och alla så trallade de.
Tra-la-la-la-la, etc.

När solen lyser.

När solen lyser klart på himlen blå, fallera,
vi på vandring över berg och backar gå, fallera.
Under sång med lätta steg vi draga fram, fallera,
ja, vi vandra under glättigt skämt och glam, fallera.

Refr.

På vägarna skall höras vårt klamp, klamp, klamp,
vårt tramp, tramp, tramp, dagen lång,
och tills solen sen i väster sänker sej, sej, sej,
hörs vårt hej, hej, hej, och vår sång.

På himlen seglar lätt en sommarsky, fallera,
hönsen kackla, tuppen gal i varje by, fallera.
Blommor vagga lätt för vind i blomrabatt, fallera,
över vägen leka fjärilar tafatt, fallera.

Refr.

Fågelsång och ekorrknatter hörs i furn, fallera,
och i brynet skymtar räven, den filurn, fallera.
Men på vägen vandrar flickan glad och ung, fallera,
pojken vandrar mera lycklig än en kung, fallera.

Refr.

Se, här komma vi.

Se, här komma vi, vi unga, se här vandra vi framåt,
vi ska lära oss att sjunga, vi ska ha en munter lät.
Det ska vara något klämmigt, det ska vara tjo och hej,
det ska vara tusenstämmigt efter dej och mej.

Refr.:

Å ni mä? Vi ä mä, alle man har kastat loss.
Vi ha fart, de e klart. Vi ha solskenet med oss.
Se, hur världen ligger öppen, se, hur vägen löper fri!
Vi är sången, vi är ungdomen och solen, vi.

Inte bara vi, som vandra här på vägens makadam,
det är många tusen andra, som med oss ska vägen fram.
Dom är alltid litet efter, dom är bara några få.
Den som öron har, han höre, vilken sång ändå.

Refr.:

Ut på munter vandringsfärd.

Ut på munter vandringsfärd nu vi alla följas åt,
och utöver nejden klinga skall vår friska vandrarlåt!
Glädjen bor uti vår håg, och solen lyser på vår stig,
och så långt vårt öga ser naturen fröjdar sig.
Därför sjunga vi alla en glädjens melodi,
det är härligt att känna sig ung och glad och fri,
alla små bekymmer fly inför sångens ljusa makt,
och till sången unga hjärtan slå sin friska takt.
Tra-la-la, tra-la-la
alla små bekymmer fly inför sångens ljusa makt,
och till sången unga hjärtan slå sin friska takt.

Emot himlens ljusa valv sträcker granen stolt sin topp,
och mot solbeglänssta höjder går vår längtan och
vårt hopp.

I vårt unga varma blod klingar hälsans jubelsång,
och när längtan spänner vingen, ter sig världen trång.
Därför sjunga vi

Här är frid och stilla ro, hit ej världens buller når,
här är luften ren att andas, skogens helgedom är vår.
Svalka bjudes varje kind utav ljuvlig sommarfläkt,
och vi tömma hälsodryck, som oss naturen räckt.
Därför sjunga vi

Lägervisa.

Här är unga, käcka viljor,
kläm och raska tag,
vårt banér bär solens tecken
och den friska vind i vecken
som ger rymd och dag.

Hög och ljus och fri är världen,
där den nya våren ler,
vi vill följa den på färden,
stolta, sjungande drabanter,
kring vårt gyllene banér.

Frost och kyla ger väl livet,
mörker, kamp och strid,
men vår här av härdigt unga
rädes ej, när stormar sjunga
in vår mödas tid.

Hög och ljus och fri är världen,
där den nya våren ler,
vi vill följa den på färden,
stolta, sjungande drabanter,
kring vårt gyllene banér.

Takt, takt, hållen takten.

Takt, takt, hållen takten,
den är mer än halva makten.
Den gör en av många, många,
den ger mod åt hjärtan tränga.
Den gör lätt det allra tyngsta,
lär de gamla som de yngsta,
lär de starka som de svaga
att mot målet hoppfullt draga.

Takt, takt, hållen takten,
den är mer än halva makten.
Om i takt vi komma hundra,
än vill ingen lyss och undra;

Om i takt vi komma tusen,
kanske spetsar man sitt öra,
men när vi bli hundratusen,
ja, den marschen skall man höra.

Takt, takt, hållen takten,
den är mer än halva makten.
Hölle vi som bröder samman,
blev vårt liv en lust och gamman,
ginge vi i endräkt trogen,
folk från skäret, slätten, skogen,
då blev sol och vår i landet,
gamla, mörka vinterlandet!

Den stackars kråkan.

Högt i ett träd en kråka
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Hög i ett träd en kråka satt.

Då kom den stygge jägar'n
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Då kom den stygge jägar'n dit.

Han sköt den stackars kråkan,
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Han sköt den stackars kråkan ihjäl.

Han tog den stackars kråkan,
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Han tog den stackars kråkan hem.

Han stekte stackars kråkan
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Han stekte stackars kråkan i smör.

Han åt den stackars kråkan
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Han åt den stackars kråkan opp.

Och nu är denna visan
Singsala bimsala bomsala
Basala dusala dej.
Och nu är denna visan slut.

Här kommer Fritiof Andersson.

Här kommer Fritiof Andersson, det snöar på hans hatt,
han går med spel, han går med sång. Hej mina
lustiga bröder!

Det knarrar under klackarna, det är en vinternatt.
Hej, om du vill, säj bara till, så går vi hem till Söder.
O, bugen er I bylingar i bucklor och batong
och ställen er på sidorna, för gränden den är trång.
Där går en här som frös och svalt men segrade ändå,
den går med sång, den går med spel till Spanien
och Bordeaux.

Sultanen av Arabiens land, vid Röda flodens krök,
ja, tänk vad han blir glad ibland!
Hej, mina lustiga bröder!
Han eldar under oxarna, han väntar vårt besök.
Hej, om du vill, säj bara till, så går vi hem till Söder!

O, bugen beduiner i burnus och baldakin
och ställ er här på sidorna och bjuden oss på vin.
Där går en här som frös och svalt men segrade ändå,
den går med sång, den går med spel till Spanien
och Bordeaux.

Där dansar konung Faraos uti Egypti land,
ja, tänk vad han blir glad ibland!
Hej mina lustiga bröder!
Han reser oss ett sidentält uppå Saharas sand.
Hej, om du vill, säj bara till, så går vi hem till Söder!
O, bugen er slavinnor uti slöjor och salopp
och ställ er här på sidorna och skåden vår galopp!
Där går en här som frös och svalt men segrade ändå,
den går med sång, den går med spel till Spanien
och Bordeaux.

På vägarna vi vandra och på böljorna vi gå,
vi gå med spel, vi gå med sång. Hej mina lustiga
bröder!
I alla sorters väder, som Vår Herre hittar på!
Hej, om du vill, säj bara till, så går vi hem till Söder!
O, buga dig du brusande bölja där vi gå.
Vårt skepp är själva Friheten, besättningen är blå!
Den seglade och frös och svalt men segrade ändå,
den går med sång den går med spel till Spanien
och Bordeaux.

Det var Bohus bataljon.

Det var Bohus bataljon, som gick i fält tra-la-la-la,
sicket fält tra-la-la-la,
ärans fält tra-la-la-la!

Stadens flickor grät en skvätt, som om det bleka
döden gällt,
sicken död i gas och svält!
Där stod Ada och Beda och Kristin,
Margareta och Asta och Katrin.
Korna bölade och kråkorna dom skrek i högan sky,
när vi trallade och marschade förby.
Kaparn visslade Halta Lottas krog,
pällen gnäggade "bä" och bakåt slog.
Det var bom bom bom
det var Bohus bataljon,
som drog ut med byssa och kanon.

Det var Bohus bataljon, som i attack tra-la-la-la,
högg och stack tra-la-la-la,
i sicksack tra-la-la-la!
Flygarna dom skvätte bly så svavlet osa fram och back,
bomber droppa ner och sprack.
Och vi tänkte på Ada och Kristin,
Margareta och Asta och Katrin.
Åskan dånade och fältkanonen hostade och röt,
men vi laddade och blundade och sköt.
Kaparn visslade Halta Lottas krog,
pällen gnäggade "bä" och bakåt slog.
Det var bom bom bom,
det var Bohus bataljon,
som gick an med byssa och kanon.

Det var Bohus bataljon, som slog bivack
tra-la-la-la,
bak en stack tra-la-la-la,
i sicksack tralalala!
Alla stjärnor lyste frid och grodorna sjöng
kvicekvack,

månen glänste röd som lack.
 Och vi drömde om Ada och Kristin,
 Margareta och Asta och Katrin.
 Trumman vispade och jägarhornen joddlade
 och gol,
 ugglan kvittrade liksom en hes fiol.
 Kaparn visslade Halta Lottas krog,
 pållen gnäggade "bå" och bakåt slog.
 Det var bom bom bom,
 det var Bohus bataljon,
 som drog hem med byssa och kanon.

I Engelska kanalen.

I Eugelska kanalen, där seglade en brigg,
 och rutton var den skutan, och trasig var dess rigg
 och det gick långsamt fram, men det gick ändå fram:
 Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Kompasser ombord, det har vi aldrig haft.
 Vi segla efter stjärnorna och skepparns gamle hatt,
 och det gick långsamt fram, men det gick ändå fram:
 Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Kajutan ombord det var ett leaskjul,
 och ratten den var gjord utav ett spinnerockahjul;
 för det gick långsamt fram, men det gick ändå fram:
 Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Vi hade inga segel, vi hissade en särk,
 och folket de begapade ett sådant underverk,
 som gick så långsamt fram, men det gick ändå fram:
 Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Livet i Finnskogarna.

Fnittrande och kvittrande
 bland granarna där stå
 jäntorna i gläntorna
 med helgdagsstassen på:
 handklaver och hambosteg
 och visor till gitarr,
 doften utav kåda och av barr.
 Spel opp, speleman,
 med takt och melodi,
 tar du blott en vals,
 så ska' vi alla hugga i!
 Hör furornas susande musik
 ljuder uti skogarnas mystik!

Trio:

Kom, låt oss dansa på mossen våt,
 högt klingar nu dragspelets låt!
 En vals uti finnmarkens vilda takt
 har en förtrollande makt.

Hojande och stojande
 stå pojkarne i flock,
 yxorna och byxorna
 de blänka liksom lock,
 gnisslingar och visslingar
 och fingerkrok och kniv
 — det är äkta finnskogsfröjd och liv
 En vals, speleman,
 du vet ju att i kväll
 blodet nog kan lugnas
 genom handklaverets gnäll!
 Se, jäntorna ställa sej i ring,
 dansa kostar säkert ingenting.

Trio:

Kläm i allesamman med fart och fläng,
 sjung med i vår sista refräng!
 Så här skall det dansas i vildmarkstrakt,
 så skall det stampas i takt!

Trio:

Bjud opp, alla pojkar i Finnmarksbygd,
 kryp ej under grenarnas skygd!
 Nej opp för att hoppa på blekröd ljung,
 Lyft nu foten och sjung!

Kikande och pikande
 stå käringar i klump,
 rökande och sökande
 och spå i kaffesump,
 rynkiga och skrynliga
 och bruna uti hyn,
 slankiga som våta paraplyn.
 Stig fram, troll-Stina,
 får du dej en sväng,
 pipan ta' ur munnen
 och åt skogen henne släng!
 Hej, finnkäring, varför står du still?
 Benen kan du röra om du vill.

Calle Schewens vals.

I Roslagens famn på den blommande ö,
 där vägorna klucka mot strand,
 och vassarna vagga och nyslaget hö
 det doftar emot mig ibland,

där sitter jag uti bersån på en bänk
 och tittar på tärnor och mås
 som störta mot fjärran i glitter och stänk
 på jakt efter födan gunås.

Självt blandar jag fredligt mitt kaffe med Kron
 till angenäm styrka och smak
 och lyssnar till dragspelets lockande ton
 som hörs från mitt stugugemak.
 Jag är som en pojke, fast farfar jag är
 ja rospiggen spritter i mig
 Det blir bara värre med åren det där
 med dans och med jäntornas blig.

Se måsen med löjan i näbb han fick sitt!
 Men jag fick en arm om min hals!
 O, eviga ungdom, mitt hjärta är ditt,
 spel opp, jag vill dansa en vals!
 Det doftar det sjunger från skog och från sjö
 i natt skall du vara min gäst!
 Här dansar Calle Schewen med Roslagens mö
 och solen går ned i nordväst.

Då vilar min blommande ö vid din barm
 du dunkelblå, vindstilla fjärd
 och juninattskymningen smyger sig varm
 till sovande buskar och träd.
 Min älva, du dansar så lyssnande tyst
 och tänker att karlar är troll
 den skälver din barnsliga hand, som jag kysst,
 och valsen förklingar i moll.

Men hej, alla vänner som gästa min ö!
 Jag är både nykter och klok!
 När morgonen gryr skall jag välma mitt hö
 och vittja tvåhundra krok.

Fördöme dig skymning och drag nu din kos!
 det brinner i martallens topp!
 Här dansar Calle Schewen med Roslagens ros,
 han dansar till solen går opp!

En sjöman älskar.

En sjöman älskar havets våg,
 hör vågornas brus;
 när stormen skakar mast och tåg,
 hör stormarnas sus!
 Farväl, farväl, förtjusande mö!
 Vi komma väl snart igen.

Jag avsked tar av vännen kär
 vid vågornas brus.
 Den hulda då mig trohet svär
 i stormarnas sus.
 Farväl, farväl, förtjusande mö!
 Vi komma väl snart igen.

Hon trycker då så ömt min hand
 vid vågornas brus.
 Då känns det tungt att gå från land
 till stormarnas sus.
 Farväl, farväl, förtjusande mö!
 Vi komma väl snart igen.

Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn
 vid vågornas brus.
 Kom snart tillbaka i min famn
 från stormarnas sus.
 Farväl, farväl förtjusande mö!
 Vi komma väl snart igen.

Jungman Jansson.

Hej å hå, Jungman Jansson.
 Redan friskar morgonvinden,
 Sista natten rullat undan
 och Constantia skall gå.
 Här du gråtit med din Stina,
 har du kysst din mor på kinden,
 har du druckit ur ditt brännvin,
 så sjung: hej å hå!

Hej å hå, Jungman Jansson,
 är du rädd din lilla snärta
 skall bedraga dej, bedraga dej
 och för en annan slå?
 Och som morgonstjärnor blinka,
 säj så bultar väl ditt hjärta!
 Vänd din näsa rätt mot stormen
 och sjung: Hej å hå!

Hej å hå, Jungman Jansson,
 kanske ödeslotten faller,
 ej bland kvinnfolk men bland hajarna
 i Söderhaven blå.
 Kanske döden står och lurar
 bakom trasiga koraller.
 Han är hårdhänt men hederlig,
 så sjung: Hej å hå!

Kanske sitter du som gammal
 på en farm i Alabama,
 medan åren siktas långsamt
 över tinningarna grå.

Kanske glömmmer du din Stina
 för en sup i Yokohama —
 det är slarvigt men mänskligt
 — så sjung: hej å hå!

Det går över...

Ingen skall säga om oss, att vi gnällt
 och knotat och skällt
 över livet i fält!
 Vi ha soligt och varmt i baracker och tält,
 vi ha köttkorv mot hunger och svält.
 Det ska inte bli sagt om en svensk militär,
 att han klagar och svär
 eller tänderna skär;
 när det stormar i världen och är som det är,
 så tänker vi hellre så här:

Refr.:

Det går över, ja snart går det över,
 om vi alla gör vad vi kan,
 och visst kostar det dagligen klöver,
 men det kan väl ändå gå an.
 Det blir långsamt att vakta vid gränsen till slut,
 men ännu en tid kan vi alltid stå ut,
 ty det går över, ja visst går det över,
 om vi gör vad vi kan var man.

Ingen skall tro, att i jämrande ton
 vi knorrar i bo'n
 på vår kafferanson,
 vi kan avstå en påtår per dag och person,
 fast vi varit en bortskämd nation.

Vi har upptäckt, när ingen bensin står att få,
 att en mil eller två
 är det nyttigt att gå;
 när chokladen blir ringa och tvålarna små,
 så tänker vi bara som så:

Refr.:

Det går över, ja snart går det över,
 om vi sparar allt vad vi kan.
 Vi få avstå en del vi behöver,
 men det kan väl ändå gå an.
 Det är inte så billigt att leva idag,
 och ingen blir fet på familjebidrag,
 men det går över, ja visst går det över,
 och vi gör vad vi kan minsann.

Ingen skall påstå om oss, att i fält
 vi klagat och gnällt,
 när det verkligen gällt;
 det ska' inte bli sagt, att humöret vi fällt
 i baracker och dragiga tält.
 Det ska inte bli påstått, att vi stod oss slätt,
 när det inte var lätt
 att få såpa till tvätt;
 för vi hankar oss fram, och vi tar det så nätt
 och tänker på följande sätt:

Refr.:

Det går över, ja snart går det över,
 om vi alla gör vad vi kan,
 och visst kostar det massor med klöver,
 men det får väl ändå gå an.

Det blir långsamt ibland, det blir fattigt
och knappt,
men konsten är bara att inte ge tappt,
tills det går över, ty visst går det över,
om vi gör vad vi kan var man.

Min soldat.

Min fästman han var modelejon, dandy, charmör,
kanhända för min skull — jag är svag just därför —
men nu är den tiden längese'n förbi —
jag såg på hans fotografi —

Refr.:

Hans skor är för stora och hans mössa för trång
hans byxor för smala — och hans rock är för lång —
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

Jag har sett på hans kort, att han är oklippt och dann
han rakar sej ej på flera veckor iblann
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

I givakt vi måste stå
vi kvinnor små för våra gossar blå
som ligga här och där
i skogar och skär.

Han sa' — den är ganska knapp den lönen vi får
så vi kan nog inte ha nå't bröllop i år
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

Men jag var nog för fordrande och han för gentil —
farväl alla tankar uppå villa och bil.
Nu sticker jag tjocka strumpor han skall få
och tankarna komma och gå.

Refr.:

Ack, förr fick han vara mitt passopp dagen lång
men nu får jag blott ett litet vykort nå'n gång
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

En uppburen stjärna på en scen förr han var
men nu ej ens stjärnor på sin krage han har
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

Och i går jag vid station
min älskling mötte, han fått permission.

Vi åkte hem i bil
han klädde sej civil
se'n Cecil med dans — ett bord för två i alkov
han sa' inte mycke' — nej — han nicka' och — sov
men det gör detsamma för han är min soldat
någonstans i Sverige.

Den första gång...

Den första gång jag såg dig, det var en sommardag
på förmiddan, då solen lyste klar.

Och ängens alla blommor av många hundra slag,
de stodo bugande i par vid par.

Och vinden drog så saktelig och nere invid stranden.
där smög en bölja kärleksfull till snäckan uti sanden.
Den första gång jag såg dig, det var en sommardag.
Den första gång jag tog dig uti handen.

Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn,
så bländande som svanen i sin skrud.

Då kom det ifrån skogen, från skogens gröna bryn
liksom ett jubel utav fåglars ljud.

Då ljud en sång från himmelen, så skön som inga flera;
det var den lilla lärkan grå, så svår att observera.

Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn
så bländande och grann som aldrig mera.

Och därför när jag ser dig, om ock i vinterns dag,
då drivan ligger glittrande och kall,
nog hör jag sommarns vindar och lärkans friska slag
och vågens brus i alla fulla fall.

Nog tycker jag ur dunig bädd sig gröna växter draga
med blåklint och med klöverblad, som älskande behaga,
att sommarsolen skiner på dina anletsdrag,
som rodna och som stråla och betaga.

En liten gåsapåg från Skåne.

Jag är en liten gåsapåg från Skåne,
en skåning, som Ni vet, är alltid trygg.

Och fast jag är så nära sol och måne
jag sitter säker på min gåsrygg.

Långt under mej så ligger som en tavla
det vackraste i världen man kan se.

Både skogar, sjö och strand
blir ett enda sagoland
när man ser det lite grann så här från ovan!

Där ligger gamla slott och herresäten,
som minnen från den stolta tid som flytt.
Och aldrig skall den tiden bli förgäten
men inget slag skall stånda här på nytt.

Och samma fält skall lämna samma skördar,
som de ha gjort i sekelflydda dar.

Ja, det är min liv och kniv
alla tiders perspektiv,
när man ser det lite grann så här från ovan!

Du kära gås, som stolt i skyn dig singlar,
har ingen farlig last att kasta ned.

Ty du bär fredens vita vackra vingar,
som världen längtar efter mer och mer.

När mänskobarnen går där ner och kivas
så resonerar du nog liksom jag:

Tänk vad det är skönt ändå
kunna sväva i det blå
och få se det litet grann så här från ovan.

Nu jordens alla murar börjar skaka,
en samling därar satt vår värld i brand.

Vad fäderna byggt upp blir pannekaka,
det rycks och slits i gamla vänskapsband.
Ack kära Ni, som släss där ner på jorden,
kom opp och ta en liten titt med mej.

Jag är ganska säker på
att ni skäms en smula då,
när ni ser vår gamla jord så här från ovan.

Barndomshemmet.

Där som sädesfälten böja sig för vinden,
och där mörkgrön granskog lyser bakom dem,
Står den lilla röda stugan invid grinden,
som i forna tider var mitt barndomshem.

Det var sol och sommar över gröna hagar,
när som artonåring jag där hemma var.
Och de minnen som stå kvar från dessa dagar
är de bästa och de vackraste jag har.

Refr.:

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då.
Fast det nu har svunnit många, långa tider,
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Jag är gammal nu och lever blott på minnet
av mitt hem och mina vackra drömmars land.
Vad som fordom brukat fångsla barnasinet
står så tydligt för min inre syn ibland.
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde,
jag förstod det kanske ej förr'n jag blev stor,
och föräldrarna mig livets goda lärde,
nu de äro borta både far och mor.

Refr.:

Ifrån landet uti väster tanken glider..

Och min flicka se'n det fanns ej hennes like,
hon var solen i mitt liv, när jag var ung.
Nu hon sover lugnt i dödens kalla rike,
jag står ensam kvar och världen syns mig tung.
Och jag längtar hem och griper vandringsstaven,
men mitt lyckoland är endast en chimär.
Nej, här ute skall jag bäddas ned i graven
långt från hemmet och från dem jag hade kär.

Refr.

Ifrån landet uti väster tanken glider...

Var gång skymningen...

Var gång skymningen stilla sig sänker,
mina tankar till hemmet går,
och jag ler, fastän hjärtat det gräter,
när mot kvällen jag hemlängtan får.

Refr.

Och när ljusen tändas därhemma,
uti drömmen jag åter är där,
hemmets ljus kan väl aldrig jag glömma,
ty det minner om den jag har kär.

Jag är gammal och sitter och drömmer
om min barndom, som snabbt rann förbi.
Fastän åren ha gått än jag gömmer
på en lågmäld och vek melodi.

Refr.

Och när ljusen tändas...

Säterjäntans söndag.

På solen jeg ser det lider alt frem,
snart er det ved højmesstetide.
O, den som en stund fik ønske sig hjem
blandt folk som på kirkevej skride!
Når solskiven stiger lidt, så den står
der midt over skaret i kammen,
da vet jeg i dalen klokkerne går,
da ringer fra tårnet det sammen.

Det nytter ej stort at tage sin bog
 og synge i hejen sin salme;
 Mit loft er for højt, og her er det dog,
 som tonerne blegne og falme.
 O, den som idag fik blande sin röst
 med hans og de övriges stemme!
 Gud give, at snart det lakked mod höst,
 Gud give, jeg atter var hjemme!

Härlig är jorden.

Härlig är jorden, härlig är Guds himmel,
 skön är själarnas pilgrimsgång.
 Genom de fagra riken på jorden
 gå vi till paradiset med sång.

Tidevarv komma, tidevarv försvinna,
 släkten följa släktens gäng.
 Aldrig förstummas tonen från himlen
 i själens glada pilgrimssång.

Änglar den sjöngo först för markens herdar.
 Skönt från själ till själ det ljud:
 Människa, gläd dig, Frälsaren är kommen.
 Frid över jorden Herren bjöd.

Bevara Gud vårt fosterland

Bevara, Gud, vårt fosterland,
 Håll över det din starkhets hand,
 Och var dess hägn i strid som frid,
 I sorgens som i glädjens tid.

Här se vi vad oss mest är värt,
 Allt vad vi skatta dyrt och kärt;
 Ej fjärran finns en bygd, ej när,
 Som är för oss vad denna är.

Gud skydda detta kära land,
 Från sjö till sjö, från strand till strand.
 Sänk över det din milda vård,
 Som sommardagg på rosegård.

Låt det få bli och vara ditt,
 Befolkat, tryggt, glatt och fritt,
 På kärlek bördigt som på råd
 Och uppfyllt av din Andes nåd.

Så går en dag.

Så går en dag än från vår tid
 och kommer icke mer,
 och än en natt med Herrens frid
 till jorden sänkes ner.

Men Du förbliver den Du var,
 O Herre, full av nåd,
 och våra nätter, våra dar
 Du tecknat i ditt råd.

Trygg i din vård jag lämnar mig,
 när solen från oss flyr;
 och gladligt skall jag prisa Dig,
 när dagen åter gryr.

Men om det stilla dödens bud
 i denna natt jag hör,
 det är min tröst, att din, O Gud,
 jag lever och jag dör.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

	Sid.
Sverige, Sverige, Sverige.....	5
Du gamla, du fria	5
Ur svenska hjärtans djup	5
Flamma stolt.....	6
Vårt land	6
Sverige är mitt allt	7
Här är stigen	8
Mandom mod	8
På vakt	9
Ej med stora later	9
Slumrande toner	10
Ack, Värmeland	11
De mörka bergen.....	12
Uti vår hage.....	12
Vintern rasat ut	13
Fjäriln vingad	13
Här är gudagott att vara	14
Vägarna de skrida	15
Nu vandra våra floder	15
Löven de grönska	17
I sommarens soliga dagar	17
Vi vandra genom skogen	18
Röda stugor	19
Vi gå över daggstänkta berg.....	20

I naturen ut vi gå	21
Där gingo tre jäntor	21
När solen lyser	22
Se, här komma vi	23
Ut på munter vandringsfärd	24
Här är unga käcka viljor	24
Takt, takt, hållen takten	25
Den stackars kråkan	26
Här kommer Fritiof Andersson	27
Det var Bohus bataljon	28
I Engelska kanalen	30
Livet i Finnskogarna	31
Calle Schewens vals	32
En sjöman älskar havets våg	34
Jungman Jansson	35
Det går över	36
Min soldat	38
Den första gång	39
En liten gåsapåg från Skåne	40
Där som sädesfälten	41
Var gång skymningen	43
Säterjäntans söndag	43
Härlig är jorden	44
Bevara Gud, vårt fosterland	44
Så går en dag	45